

[Kai Moltke.]

Det er kedeligt, hvis man i så væsentligt et spørgsmål fortaler sig gang efter gang, og i alt fald ligger skylden ikke hos mig. Jeg stillede mit spørgsmål for at få klarhed over, hvor man skulle tage sit udgangspunkt, om det skulle være december 1958; vi har udvalgsbetænkningen angående byggestøtteloven i fjor, hvor man gør opmærksom på, at den effektive rente var $5\frac{1}{4}$ pct., medens man her tager sit udgangspunkt i $6\frac{1}{2}$ pct.

Det er altså ikke noget helt uvæsentligt, det her drejer sig om, og her bliver jeg igen nødt til at ulejlige det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen. Når man taler om, at det, jeg foreslår, skulle være alt for meget, så skylder både regeringen og den socialdemokratiske ordfører en gendrivelse af den påstand, der findes i materialet fra Fællesorganisationen, om, at det, som i virkeligheden skulle være givet pr. m², ikke var 4 kr., men 6 kr. Før vi har fået klarhed over dette, kan jeg ikke uden videre stikke i lommen, at det ændringsforslag, jeg har stillet, skulle indeholde for store krav. Vi har ikke fået nogen realitetsbehandling.

Til sidst et par bemærkninger til den højtærede boligminister vedrørende tilsagnet om, at den begrænsning, som kommer, hovedsagelig rammer den offentlige anlægsvirksomhed og ikke byggeriet for mindre-bemidlede. Jeg takker for denne udtalelse og møder den med glæde som et tilsagn om, at man i videst mulig udstrækning oprettholder den hurtige vækst i tilgangen af byggeriet til mindstbemidlede i håbet om, at der i dette tilfælde trods den økonomiske årsberetning ikke kan være nogen misforståelser, ikke kan være tale om nye fortællelser fra den højtærede boligministers side.

Boligministeren (Carl P. Jensen): Jeg har ikke noget at føje til det ærede medlem hr. Kai Moltkes bemærkninger, men nu er jeg naturligvis helt klar over, at formuleringen af spørgsmålet i november måned var helt bevidst. Jeg har ikke noget at føje til det, jeg sagde før.

Jeg vil gerne sige til de ærede medlemmer hr. Finn Poulsen og hr. Thestrup, der omtalte reglerne i § 62, om det, jeg før betegnede som den ekstraordinære afvikling, at

selve afviklingstendensen jo klart fremgår af lovens § 61, stk. 1, der bestemmer, hvorledes aftrapningen skal finde sted fra 1967, altså den endelige afvikling, hvorimod det i § 62 siges, at de nævnte driftstilskud skal reguleres for fremtidigt bevilgede lån, så snart ændringer i pris- og renteniveauet gør det muligt. Den næste sætning taler om, at forhøjelse af driftstilskud ud over visse angivne beløb ikke kan finde sted. Altså er der kun tale om, at der kan ske en regulering i nedadgående retning, og en regulering i nedadgående retning foretager man, såfremt man kan nå frem til en billigørelse af boligbyggeriet gennem rationalisering, gennem fald i materialepriser, gennem nye byggeformer eller på den mest naturlige måde: i forbindelse med en kompensationsordning som den, der er tale om, fald i finansieringsomkostninger, renteniveau os. v. I så fald kan der ske en ekstraordinær nedsættelse af driftstilskuddet, og det har vi fortillfælde for i den gamle lov, hvor vi nedsatte tilskuddet, jeg tror fra 11 kr. til 8 kr., hvorved man oven i købet gik ud over det, hvormed man skulle have nedsat driftstilskuddet, hvis man alene havde taget hensyn til det rentefald, der var for tredjeprioriteter. Der gik man altså videre, fordi man skønnede, at der var ting, også ud over det egentlige renteniveau, der betingede en nedsættelse af driftstilskuddet, altså forhold som dem, jeg lige nævnte. Derfor er der, når talen er om en sådan ekstraordinær nedsættelse af renten, ganske bestemte forudsætninger for, at den kan finde sted, nemlig en nedgang i byggeomkostningerne i deres helhed, i alle deres forskellige former. Disse forhold er imidlertid ikke til stede på grund af den stigning, der har fundet sted, en stigning ikke alene i finansieringsomkostningerne, men i det hele taget. Bestemmelsen om, at en forhøjelse af driftstilskuddet ikke kunne finde sted, er, som jeg antydede før, motiveringen for dette lovforslags fremsættelse, idet der, hvis det vedtages, åbnes mulighed for at få kompensation for en del af finansieringsomkostningerne.

Thestrup: Jeg er ganske enig med den højtærede boligminister i, at sådan var netop forståelsen af § 62, og det var også det, jeg sagde før; men det afgørende er,